

κατά των Άγγλων, θρησκευτικώς δε κατά των Δυτικών. Δεν ήθελε ν' ακούση το όνομα του Πάπα, και ήτο αμείλικτος κατήγορος του ρωμαϊκού κλήρου...

Την εσπέραν του Μεγάλου Σαββάτου του έτους 188... περί ώραν ενάτην, γερόντιόν τι ευπρεπώς ενδεδυμένον, καθόσον πδύνατο να διακρίνη τις εις το σκότος, κατήρχετο την απ' Αθηνών εις Πειραιά άγουσαν, την αμαξιτήν. Δεν είχεν ανατείλει ακόμη η σελήνη, και ο οδοιπόρος εδίσταζε ν' αναβή υψηλότερον, ζητών δρόμον μεταξύ των χωραφίων. Εφαινετο μη γνωρίζων καλώς τον τόπον. Ο γέρων θα ήτο ίσως πτωχός, δεν θα είχε 50 λεπτά δια να πληρώση το εισιτήριον του σιδηροδρόμου ή θα τα είχε κ' έκαμινεν οικονομίαν. Αλλ' όχι δεν ήτο πτωχός, δεν ήτο ούτε πλούσιος, είχε διά να ζήση. Ητο ευλαβής και είχε τάξιμο να καταβαίνει κατ' έτος το Πάσχα πεζός εις τον Πειραιά, ν' ακούη την Ανάστασιν εις τον Άγιον Σπυρίδωνα και όχι εις άλλην Εκκλησίαν, να λειτουργήται εκεί, και μετά την απόλυσιν ν' αναβαίνει πάλιν πεζός εις τας Αθήνας. Ητο ο μπάριμπα-Πύπης, ο γηραιός φίλος μου, και κατέβαιναν εις τον Πειραιά διά ν' ακούση το Χριστός Ανέστη εις τον ναόν του του ομωνύμου και προστάτου του, διά να κάμη Πάσχα ρωμείκο κ' ευφρανθή η ψυχή του. Και όμως ήτο... δυτικός!

Ο μπάριμπα-Πύπης, Ιταλοκερκυραίος, απλοϊκός, Ελληνίδος μπρός. Έλλην την καρδίαν, και υφίστατο άκων ίσως, ως και τόσοι άλλοι, το άπειρον μεγαλείον και την άφατον γλυκύτητα της εκκλησίας της Ελληνικής. Εκαυχάτο ότι ο πατήρ του, όστις ήτο στρατιώτης του Ναπολέοντος Α' «είχε μεταλάβει ρωμείκα» όταν εκινδύνευσε ν' αποθάνη, εκβιάσας μάλιστα προς τούτο, διά τινων συστρατιωτών του, τον ιερέα τον αγαθόν. Και όμως όταν, κατόπιν τούτων, φυσικώς, του έλεγε τις: «Διατί δεν βαπτίζεσαι μπάριμπα-Πύπης;» η απάντησις του ήτο ότι άπαξ εβαπτίσθη και ότι ευρέθη εκεί. Φαίνεται ότι οι Πάπαι της Ρώμης με την συνήθη επιτηδείαν πολιτική των, είχαν αναγνωρίσει εις τους Ρωμαιοκαθολικούς των Ιονίων νήσων τινά των εις τους Ουνίτας απονεμομένων προνομίων, επιτρέσαντες αυτοίς να συνεορτάζωσι μετά των ορθοδόξων όλας τας εορτάς. Αρκεί να προσκυνήση τις την εβδομάδα του ΠοντίφηκοςΖ τα λοιπά είναι αδιάφορα. Ο μπάριμπα-Πύπης έτρεφε μεγίστην ευλάβειαν προς τον πολιούχον Άγιον της πατρίδος του και προς το σεπόν αυτού λείψανον. Επίστευεν εις το θαύμα το γεγόμενον κατά των Βενετών, τολμισάντων ποτέ να ιδρύσωσιν ίδιον θυσιαστήριον εν αυτώ τω ορθοδόξω ναώ, (il santo Spiridion ha fatto questo caso), ότε ο Άγιος επιφανείς νύκτωρ εν σχήματι μοναχού, κρατών δαυλόν αναμμένον, έκαυσεν ενώπιον των απολιθωθέντων εκ του τρόμου φρουρών το αρτιπαγές αλτάρε. Αφού ευρίσκετο μακράν της Κερκύρας, ο μπάριμπα-Πύπης ποτέ δεν θα έστεργε να εορτάση το Πάσχα μαζί με τσου φράγκους. Την εσπέραν λοιπόν εκείνην του Μεγάλου Σαββάτου ότε κατέβαιναν εις Πειραιά πεζός, κρατών εις την χείρα τη λαμπάδα του, νη έμελλε ν' άνάψη κατά την Ανάστασιν, μικρόν πριν φθάση εις τα παραπήγματα της μέσης οδού, εκουράσθη και ηθέλησε να καθίση επ' ολίγον ν' αναπαυθή. Εύρεν υπήνεμον τόπον έξωθεν μιας μάνδρας, εκούσης και οικίσκον παρά την μεσημβρινήν γωνίαν, κ' εκεί εκάθησεν

επί των χόρτων, αφού επέστρωσε το εις πολλές δίπλως γυρισμένο σάλι του. Έβγαλεν από την τσέπην την σιγαροθήκην του, ήναψεν σιγαρέττον κ' εκάπνιζεν ηδονικώς. Εκεί ακούει όπισθεν του ελαφρόν θρουν ως βημάτων επί παχείας κλόης και, πριν προφθάση να στραφή να ιδη, ακούει δεύτερον κρότον ελαφρότερον. Ο δεύτερος ούτος κρότος του κάσπηκε ότι ήτον ως ανυψουμένης σκανδάλης φονικού όπλου. Εκείνην την στιγμήν είχε λαμπρυνθή προς ανατολάς ο ορίζων, και του Αιγάλεω αι κορυφαί εφάνησαν προς μεσημβρίαν λευκάζουσαι. Η σελήνη, τετάρτην ημέραν άγουσα από της πανσελήνου, θ' ανέτελλε μετ' ολίγα λεπτά. Εκεί όπου έστρεψε την κεφαλήν προς τα δεξιά, εγγύς της βορειανατολικής γωνίας του αγροτικού περιβόλου, όπου εκάθητο, του κάσπηκε, ως διηγείτο αργότερα ο ίδιος, ότι είδε ανθρωπίνην σκιάν, εις προβολήν τρόπον τινά ισταμένην και τείνουσαν εγκαρσίως μακρόν τι ως ρόπαλον ή κοντάριον προς το μέρος αυτού. Πρέπει δε να ήτο τουφέκιον. Ο μπάριμπα-Πύπης ενόησεν αμέσως τον κίνδυνον. Χωρίς να κινηθή άλλως από την θέσιν του, έτεινε την χείρα προς τον άγνωστον κ' έκραξεν εναγωνίως.

- Φίλος! Καλός! μη ρίχνεις...

Ο άνθρωπος έκαμε μικρόν κίνημα οπισθοδρομήσεως, αλλά δεν επανέφερεν το όπλον εις ειρηνικήν θέσιν. ουδέ καταβίβασε την σκανδάλην.

- Φίλος! και τι θέλεις εδώ; ηρώτησε με απειλητικήν φωνήν.

- Τι θέλω; επανέλαβεν ο μπάριμπα-Πύπης. Κάθουμαι να φουμάρο το τσιγάρο μου.

- Και δεν πας αλλού να το φουμάρης, ρε; απήντησεν αυθαδώς ο άγνωστος. Ηύρες τον τόπο, ρε, να φουμάρης το τσιγάρο σου!

- Και γιατί; επανέλαβεν ο μπάριμπα-Πύπης. Τι σας έβλαψα;

- Δεν ξερω 'γω απ' αυτά, είπεν οργίλως ο αγρότης εδώ είναι αποθήκη, έχει χόρτα, έχει κι' άλλα πράγματα μέσα. Μόνον κόττες δεν έχει, προσέθηκε μετά σκληρού σαρκασμού. Εγελάστικες.

Ητο πρόδηλον ότι είχεν εκλάβει τον γηραιόν φίλον μου ως ορνιθοκλόπον, και διά να τον εκδικηθή του έλεγεν ότι τάχα δεν είχεν όρ-

νιθας, ενώ κυρίως ο αγρονόμος διά τας όρνιθάς του θα εφοβήθη και ωπλίσθη με την караβίαν του. Ο μπάριμπα-Πύπης εγέλασε πικρώς προς τον υβριστικόν υπαιτιγμόν.

- Συ εγελάστικες, απήντησεν εγώ κόττες δεν κλέφτω, ούτε λωποδύτης είμαι εγώ πηγαίω στον Πειραιά ν' ακούσω Ανάσταση στον Άγιον Σπυρίδωνα.

Ο χωρικός εκάγχασε.

- Στον Πειραιά; στον Αϊ-Σπυρίδωνα; κι' από πού έρχεσαι;

- Απ' την Αθήνα.

- Απ' την Αθήνα; και δεν έχει εκεί εκκλησίαις, ν' ακούσης Ανάσταση;

- Έχει εκκλησίαις, μα εγώ τώχω τάξιμο, απήντησεν ο μπάριμπα-Πύπης

Ο χωρικός εσιώπησε προς στιγμήν, είτα επανέλαβε.

- Να φχαριστάς, καϋμένε...

Και τότε μόνον κατεβίβασε την σκανδάλην και ώρθωσε το όπλον προς τον ώμον του.

- Να φχαριστάς καϋμένε, την ημέρα που ξημερώνει αύριον, ει δε μη, δεν τώχα για τίποτες να σε ξαπλώσω δω χάμου. Τράβα τώρα!

Ο γέρων Κερκυραίος είχεν εγερθή και πτοιμάζετο να απέλθη, αλλά δεν πδυνήθη να μη δώση τελευταίαν απάντησιν.

- Κάνεις άδικα και συχωρεμένος νάσαι που με προσβάλλεις, είπε. Σ' ευχαριστώ ως τόσο που δε μ' ετουφέκισες, αλλά νον βαμπένε... δεν κάνεις καλά να με παίρνεις για κλέφτη. Εγώ είμαι διαβάτης, κ' επήγαινα, σου λέω στον Πειραιά.

- Έλα, σκόλα, σκόλα τώρα, ρε...

Και ο χωρικός στρέψας την ράχιν εισήλθεν ανατολικώς διά της θύρας του περιβολίου, κ' έγινε άφαντος. Ο γέρων φίλος μου εξηκολούθησε τον δρόμον του. Το συμβεβηκός τούτο δεν ημποδισε τον μπάριμπα-Πύπην να εξακολουθή κατ' έτος την ευσεβή του συνήθειαν, να καταβαίνει πεζός εις τον Πειραιά, να προσέρχηται εις τον Άγιον Σπυρίδωνα και να κάμη Πάσχα ρωμείκο. Εφέτος το μισσοσαράκοστον μοι επρότεινεν, αν ήθελα να τον συνοδεύσω εις την προσκύνησίν του ταύτην. Θα προσεχώρουν δε εις την επιθυμίαν του, αν από πολλών ετών δεν είχα την συνήθειαν να εορτάζω εκτός του Άστεως το Άγιον Πάσχα.»

Εκεί στο Βόρειο Αιγαίο στο καταπράσινο νησί που βρίσκεται «Στην σκιά του Άθω» το Πάσχα φαντάζει μοναδικό. Διαβάζοντας σελίδες από τα διηγήματα του Αγίου της ελληνικής λογοτεχνίας ο νους σου ταξιδεύει στην Σκιάθο της Μεγάλης Εβδομάδας και όταν είσαι εκεί και ζεις την ευλάβεια και τον αναστοχασμό του Αγιοροεϊτικού Τυπικού «ανατρέχεις» στα διηγήματα του. Η Μεγάλη Παρασκευή στην Σκιάθο διαφέρει από τα υπόλοιπα Ελλάδα. Καθόλη την διάρκεια της ημέρας οι κάτοικοι του νησιού δεν τρώνε τίποτα ενώ και όταν συναντιούνται δεν κάνουν χειραψία. Μόλις βραδιάσει, τα παιδιά θα βγουν ξανά στους δρόμους σε αυτοσχέδιες χορωδίες για να ψάλουν τα εγκώμια. Εδώ, η περιφορά του Επιταφίου δεν ξεκινάει τα μεσάνυχτα αλλά το ξημερώματα στις 4. Σε μια κατασκευαστική και συγκινητική ατμόσφαιρα, η λιτανεία θα περάσει από όλα τα καλντερίμια της Χώρας, ανάμεσα από τα φωταγωγημένα σπίτια. Ένας τελάλης, ο «προεξάρχοντας», απαγγέλλει δυνατά τους θρηνητικούς ψαλμούς, ενώ οι ψάλτες και οι πιστοί ακολουθούν ψάλλοντας και κρατώντας τα αναμμένα τους κεριά. Η λιτανεία επιστρέφει στις 5:30 ενώ οι πιστοί ετοιμάζονται για την λειτουργία της Πρώτης Ανάστασης που θα ακολουθήσει λίγες ώρες αργότερα με τον ιερέα να ραίνει τους πιστούς με φύλλα βάγιας, σύμβολο νίκης και θριάμβου, ενώ οι καμπάνες του νησιού χτυπούν χαρμόσυνα.

ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΔΝΕΪ & ΝΝΟ "Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ"

Ο πρόεδρος και το Διοικητικό Συμβούλιο
εύχονται στα μέλη και τους φίλους της Ομοσπονδίας,
στην Ελληνική παροικία και σε όλο τον Ελληνισμό
ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ